

I den paagældende Konvention om Arbejdstiden blev det imidlertid i dens Artikel I vedtaget, at Reglerne vedrørende Transport ad Søvejen og ad indenlandsk Vandvej skulde fastsættes paa en særlig Konference, der skulde tage Spørgsmaalet om Arbejde paa Søen og indenlandske Vandveje op til Behandling. Det er denne Konference, som fandt Sted i Genua i Tiden fra 15. Juni til 11. Juli 1920, hvis Resultater jeg hermed skal have den Ære at forelægge for dette høje Ting, idet jeg, hvad den formelle Fremgangsmaade angaar, agter at følge den af Indenrigsministeren benyttede, der, som ærede Medlemmer vil erindre, ogsaa var anbefalet af den nordiske Konference, der fandt Sted i København af delegerede for de 4 nordiske Lande, og som gaar ud paa, at disse Forslag af Hensyn til deres internationale Karakter forelægges saaledes, at Regeringen overlader til Rigsdagens frie Beslutning at træffe Bestemmelse om, i hvilken Udstrækning man for Danmarks Vedkommende mener at kunne vedtage disse internationale Konventionsudkast og Henstillinger. Jeg skal dog ogsaa for mit Vedkommende tilføje, at jeg ønsker, det maa ske i den Udstrækning, man her i Rigsdagen maatte finde det foreneligt med Danmarks særlige Forhold og Interesser.

Det drejer sig om to Forslag til Rigsdagsbeslutning og 3 Lovforslag angaaende Ratifikation. Der blev paa Konferencen i Genua egentlig vedtaget 3 Henstillinger, men den ene af dem har Regeringen ment det unødvendigt at fremlægge, fordi det i den omhandlede Emne, Udarbejdelsen af nationale Bestemmelser for Sømand, formentlig er opfyldt gennem Bestemmelserne i vor Sølov af 1. April 1892. Jeg skal endvidere tilføje, at samtlige Henstillinger og Konventionsudkast er behandlet i to af Handelsministeriet i dette Øjemed nedsatte Udvalg af Arbejdsgivere og Arbejdere, som har afgivet Betænkninger, der findes trykt ved de respektive Forslag.

Jeg skal derefter gaa over til de enkelte Forslag.

Der er først de to Forslag til Rigsdagsbeslutning, der er fremsendte saavel til dette høje Ting som til Landstinget. Det ene angaar en *Henstilling vedrørende Begrænsning i Arbejdstiden i Sejlads i indre Farvande*, det andet angaar en *Henstilling om Begrænsning i Arbejdstiden i Fiskeriet*. Med Hensyn til den første Henstilling skal jeg henvise til Betænkningen, hvoraf det fremgaar, at der inden-

for Udvalget har været Enighed om at definere Begrebet „Sejlads i indre Farvande“ som „Sejlads i Kystfart“, saaledes som dette Udtryk er defineret i Bekendtgørelse Nr. 193 af 1. August 1912 omhandlede Statens Tilsyn med Dampskibe, medens der i Udvalget har været delte Meninger om, hvorvidt man kunde anbefale, at Henstillingen tages til Følge. Hvad angaar den anden Henstilling, har Udvalget, saaledes som det ogsaa fremgaar af Betænkningen, været enigt om bestemt at fraraade, at Henstillingen tages til Følge.

Jeg skal i Forbindelse med disse to Henstillinger oplyse, at selve Hovedspørgsmaalet, om Begrænsning af Arbejdstiden til Søs, ogsaa var til Behandling paa Konferencen i Genua, men at den paagældende Konvention bortfaldt, da den ikke blev vedtaget med den fornødne kvalificerede Majoritet.

Med Hensyn til de 3 Lovforslag vedrørende Ratifikation af de vedtagne Konventionsudkast er der først *Konventionen angaaende Erstatning for Arbejdsløshed i Tilfælde af Skibsforslis*. Om denne udtaler Udvalget, at da den kun omhandler et enkelt Tilfælde af den Arbejdsløshed, der kan ramme Søfolk, nemlig den, der er foraarsaget ved Skibets Forslis, og da der i vor nugældende Lovgivning ikke findes herpaa sigtende Bestemmelser, maa man anse det for rimeligt, at tilsvarende Regler gennemføres for Danmarks Vedkommende, og Udvalget anbefaler derfor, at Konventionsudkastet tiltrædes, og at der søges gennemført en Lov gaaende ud paa, at det paahviler Rederen, naar et Skib forlis, at yde enhver om Bord beskæftiget Person en Erstatning for den derved foraarsagede Arbejdsløshed, svarende til den for Rejsen aftalte daglige Hyre, i den Tid, den paagældende Person faktisk er arbejdsløs. Udkast til en saadan Lov findes trykt nedenunder Betænkningen.

Ogsaa med Hensyn til den anden Konvention, *Konventionen angaaende Lavaldre for Børns Arbejde til Søs*, har Udvalget kunnet anbefale Ratifikation. Gennemførelsen af Konventionens Bestemmelser vil ikke medføre væsentlige Ændringer i vor nugældende Lovgivning, da Undervisningspligten ifølge vor Skolelovgivning først ophører med Slutningen af det Skoleaar, i hvilket Barnet fylder 14 Aar. Men da det paa den anden Side ikke er udelukket, at Børn under 14 Aar, som Forholdene er nu, kan anvendes til Arbejde